

cărțile române vechi și noué, câte le-a putut afla. Modul activității sale literare era îndreptat mai cu sémă asupra fericirii și prosperării publice a țerei și a bisericeii; de aceea ne-putând suferi pe acei diregători publici mirenî și eclesiastici, care i se păreau, că nu lucréză spre binele națiunei și a patriei, ci numai spre al lor propriu, scriea la satire de cele mușcătore în contra lor, ca ori s'î îndrepte, ori, de nu, s'î sfarme. Asemenea tot cu acel scopu se ocupă cu istoria națională și limbă, ca să lămuréscă conșciința națională și să facă pe Români, ca lăudându-se cu virtuțile străbunilor lor, să facă și ei asemenea, ca ast-fel să se facă demni de braviî lor străbuni și să înăinteze și ei în cultura națională și a genului omenesc în genere.

El muri, cu mare regretu pentru literatura noastră, în tóamna anului 1862.—

Dela el avem următóarele scrieri:

- 1.) „Mihul“, dramă în versuri (1850);—
- 2.) „Satirele“; — 3.) „Chestia Monastirilor închinatē“, (1860) tipărită tot în acel an și în limba francesă;— 4.) „Babilonia românescă“, farsă filologică (1860) ș. a.

Reproducem aci din drama „Mihul“, frumoșa *Romantă*, cântată de Victoria Gligorcea: